

deirigsministeriet ikke kunne bevirke, at den paagældende Deel af de i Statsbogholderiet nu samlede Forretninger udfondredes derfra, men vilde kun fremtræde som et efter Foranstaaende unødvendigt Contrabogholderi. Bestemmelsen er derhos af oftnævnte Ministerium ogsaa i en anden Henseende befunden usyldestgjørende. Et særligt Bogholderi vilde nemlig naturlig kræve et særligt Alsignationsvæsen; Amtstuerne og Localkasserne maatte overhovedet under særlig Angivelse indsende de særlige Indtægter, hvorfor Finantshovedkassen consequent maatte udfærdige specielle Dvitteringer; med saa Ord, det Hele vilde kræve et dobbelt og for Dieblisset neppe udførligt Arbejde, der efterhaanden vilde foranledige en ingenlunde ubetydelig Udgift og medføre en i høj Grad forviklet Forretningsgang.

Finantsministeriet har ei heller kunnet finde Indholdet af Lovudkastets 2den Paragraph tilraadeligt. Det har, hvad denne Deel af Sagen angaaer, paa den ene Side vistnok indrømmet, at, som Forholdet for Dieblisset stiller sig, er Kongeriget som Lodtager i den totale Kassebeholdning i Sammenligning med de øvrige Landsdele uforholdsmæssig belastet, ligesom det og har anerkjendt det som en det paahvilende Opgave at udfinde Midler til at rette dette Misforhold, men det har derhos tillige erklæret sig imod Udfondring af de enkelte Dele af Kassebeholdningen, hvorved disses Bestyrelse indordnedes under Landsdelenes særlige Forvaltning og undrages Indflydelsen fra den fælles Finantsadministration. En saadan Ordning af Forholdene, der endog i Dieblisset, da Monarchiets Fællesbeholdning har en saa ringe Størrelse, er absolut umulig, vilde nemlig efter bemeldte Ministeriums Overbeviisning i en saa væsentlig Grad afvige fra de Forudsætninger, hvorpaa Forsatningens finantsselle Bestemmelser ere byggede, og i en saa høj Grad hindre og lamme Forvaltningen af Monarchiets fælles Finantsvæsen, at en saadan Ordning maa ventes fraraadet af de øvrige paagældende Repræsentationer. Bestemmelser vilde derhos ogsaa i andre Retninger medføre forskellige

praktiske Ulemper. De særlige Ministre og Finantsministeren vilde nemlig, naar de paa een Gang skulde gjøre de forskellige Beholdninger frugtbringende, ideltigen udsættes for at modarbejde hverandre. Naar den Ene t. Ex. kjøbte 3 pCt. kongelige Obligationer eller deslige, fordyrede han Indkjøbene for den anden og omvendt, eller ogsaa maatte de ideltigen conferere om at foretage forskellige Operationer, hvorom Enighed vistnok vilde være høist vanskelig at opnaae. Det Rette kan efter Finantsministeriets Anskuelse kun være, at Finantsministeren, der igjennem Statsbogholderiet har Overblikket over den hele Status og famtlige Beholdninger, ogsaa hensigtsmæssigen frugtbargjør disse, selsølgelig mod at hver Landsdeel tilgodebeskrives sin Andeel af Renten, overensstemmende med de Bestemmelser, der herom maatte være at fastsætte.

Finantsministeriet har dog ved Siden heraf udtalt sig for, at der kan være megen Grund for Rigsdagen til at søge den oven paapegede uheldige Stilling, som Kongeriget indtager med Hensyn til Kassebeholdningen, afhjulpen, og bemeldte Ministerium har derfor, da dette efter sammes Formenting ikke vilde kunne naaes paa den af Udvalget foreslaaede Maade, nævnt forskellige Veie, ad hvilke Sagen formenes billigt og hensigtsmæssigt at kunne ordnes.

Som en saadan Udvei, der kunde benyttes til en heldig Løsning, har Finantsministeriet først og fremmest troet at burde fremhæve den, at Regjeringen ved en af Rigsdagen vedtagen Lov erholdt Bemyndigelse til fra Kongerigets særlige Kassebeholdning at oversføre en Sum af 1,290,469 Rd. 36 $\frac{1}{2}$ til Monarchiets fælles Kassebeholdning, imod at Kongerigets særlige fra Hartforsøegalkeringen hidrørende Statsgjæld af samme Beløb overførtes til Monarchiets fælles Statsgjæld, og altsaa fremtidig forrentedes af Fælleskassen. Naar denne Bemyndigelse var erholdt fra Rigsdagens Side, vilde Arrangementet efter Sagens Natur være at forelægge Rigsraadet, for ogsaa at erholde detses Billigelse, forinden det kunde